

kommen urigtigt. Karl Hansen har ikke rejst nogen Selvanklage for at have tilvendt sig 500 Kr. Det er jo fuldkommen Digt og Opspind fra det ærede Medlem fra Ringsteds Side. Det ærede Medlem fortsætter: „Da jeg mente at kende Hr. Karl Hansen som et retskaffent Menneske, gik jeg ud fra, at en Samtale vilde oplyse, at han ikke havde beholdt de 500 Kr.“. Det var jo meget godt fundet paa. Men da Karl Hansen netop havde skrevet, at Bransager for 3 Maaneder siden havde raadet ham til at sende de 500 Kr. tilbage til Christiansen, hvor de rettelig hørte hjemme, laa den Formodning jo snublende nær, at Pengene forlængst vare betalte tilbage. Man behøver ikke at være nogen Sherlock Holmes for at regne ud som sandsynligt, at naar Karl Hansen berettede, at Bransager for 3 Maaneder siden havde raadet ham til at lægge Pengene hen, hvor de rettelig hørte hjemme, saa har han allerede gjort det, ellers bruger Karl Hansen ikke den Maade at skrive paa, thi han skriver jævnt, naturligt og ligetil og ikke i saa snørklede Vendinger som det ærede Medlem fra Ringsted. Men imidlertid, det var det ærede Medlem meget magtpaaliggende at faa det klareret, om Pengene vare betalte tilbage, og, slutter han det Stykke: „jeg skrev derfor et Brev, hvori jeg anmodede Hr. Karl Hansen om en Samtale.“ Ja, et Brev, hvori han anmodede Karl Hansen om en Samtale, det er rigtigt; men netop Formen af dette Brev fra det ærede Medlem til Karl Hansen er for mig et Vidnesbyrd om, at da det ærede Medlem skrev det, var han i Besiddelse af Skrivelse Nr. 2; thi netop det ærede Medlems Brev til Karl Hansen om at komme ind og tale med ham passer i Formen nøje til Slutningen af Skrivelse Nr. 2, hvor Karl Hansen beder om en saadan Samtale. Jeg nævner det for en Ordens Skyld og for at understrege det ejendommelige i, at det ærede Medlem fra Ringsted ganske har tabt Erindringen om dette Brev. Det ærede Medlem skriver videre i sit Forsvarsskrift: „Under denne oplyste Hr. Karl Hansen, at han efter Hr. Bransagers Raad havde betalt de 500 Kr. tilbage. Jeg gav derpaa Skrivelsen en Paategning, hvis Indhold var, at da Hr. Karl Hansen havde oplyst for mig, at de 500 Kr. af ham vare betalte tilbage, var der intet i Skrivelsen, som nødvendiggjorde noget Skridt fra min Side som Justitsminister, da Resten drejede sig om mulige Uordener i Husmandsforeningernes Regnskabsførelse.“

Denne Vending „mulige Uordener“ er ganske kuriøs; efter den Beskrivelse, der er given i Betænkningen, og efter det, som maatte fremgaa af Karl Hansens Brev Nr. 1, skriver det ærede Medlem nok saa nonchalant, at Resten drejede sig om „mulige Uordener“, og det kan hans ærede Landbrugsminister tage sig af. Men jeg kan ikke lade være her at gentage og understrege, hvad det er nødvendigt at faa klart og bestemt fastslaaet, at Spørgsmaalet drejer sig ikke om, hvor de 500 Kr. ere, men Spørgsmaalet drejer sig om, at de overhovedet ere til Stede. Det, at de ere til Stede, er Udslag af en dadelværdig, en lastværdig Administration af Statskassens Midler. Men det have det ærede Medlem fra Ringsted og hans Værkfælle i det radikale Ministerium, den daværende Landbrugsminister, aabenbart ikke Blik for. Den Side af Sagen synes slet ikke at interessere dem. Jeg gentager, at det er ganske underordnet, om Karl Hansen sætter sig i Besiddelse for en Tid, kortere eller længere, af de herreløse Penge, der flyde rundt. De ere i lige saa god Behold og naturligere i hans Væge end i Planteavlssudvalgets Formands. Karl Hansens Fejl er ikke, at han har taget Pengene fra P. Christiansen, men at han ikke har søgt at faa det hele Forhold opklaret, søgt at faa Rede paa, hvordan de 500 Kr. ere blevne tilovers, og flere Ting. Det ærede Medlem fra Ringsted slaar sig imidlertid til Ro med, at det er lykkedes ham at bevares in Tro paa Karl Hansens menneskelige Retskaffenhed, og, hvad der er endnu mere, at overbevise Karl Hansen selv om, at hans Selvanklage er grundløs. Dermed er det ærede Medlem fra Ringsted fornøjet: Pengene ere efter Hr. Bransagers Raad betalte tilbage, og Resten, det er jo højst nogle mulige Uordener i Regnskaberne, maa sandelig Landbrugsministeren klare. Dette justitsministerielle Resultat maa nu slaas fast. Det er nemlig ikke noget, der sker hver Dag, at en Justitsminister bringer en Selvanklage til en bedre Erkendelse af hans eget Jeg, bringer ham til Erkendelse af hans Uskyldighed. Det er ikke noget, der sker hver Dag, og det er noget helt andet, end hvad der fortælles om en vis Alfred Mortensen, for hvem Dagsordenen stod paa Bøf og Bekendelse. Hvorfor dette skal foreviges, og det ærede Medlem tager saa sin Fyldepen, nej, om Forladelse, en Blyant, og saa skriver han paa Karl Hansens Skrivelse Nr. 1 en Bemærkning, der indeholder saa meget som: Pengene bero ikke længere hos Karl Hansen, de hen-